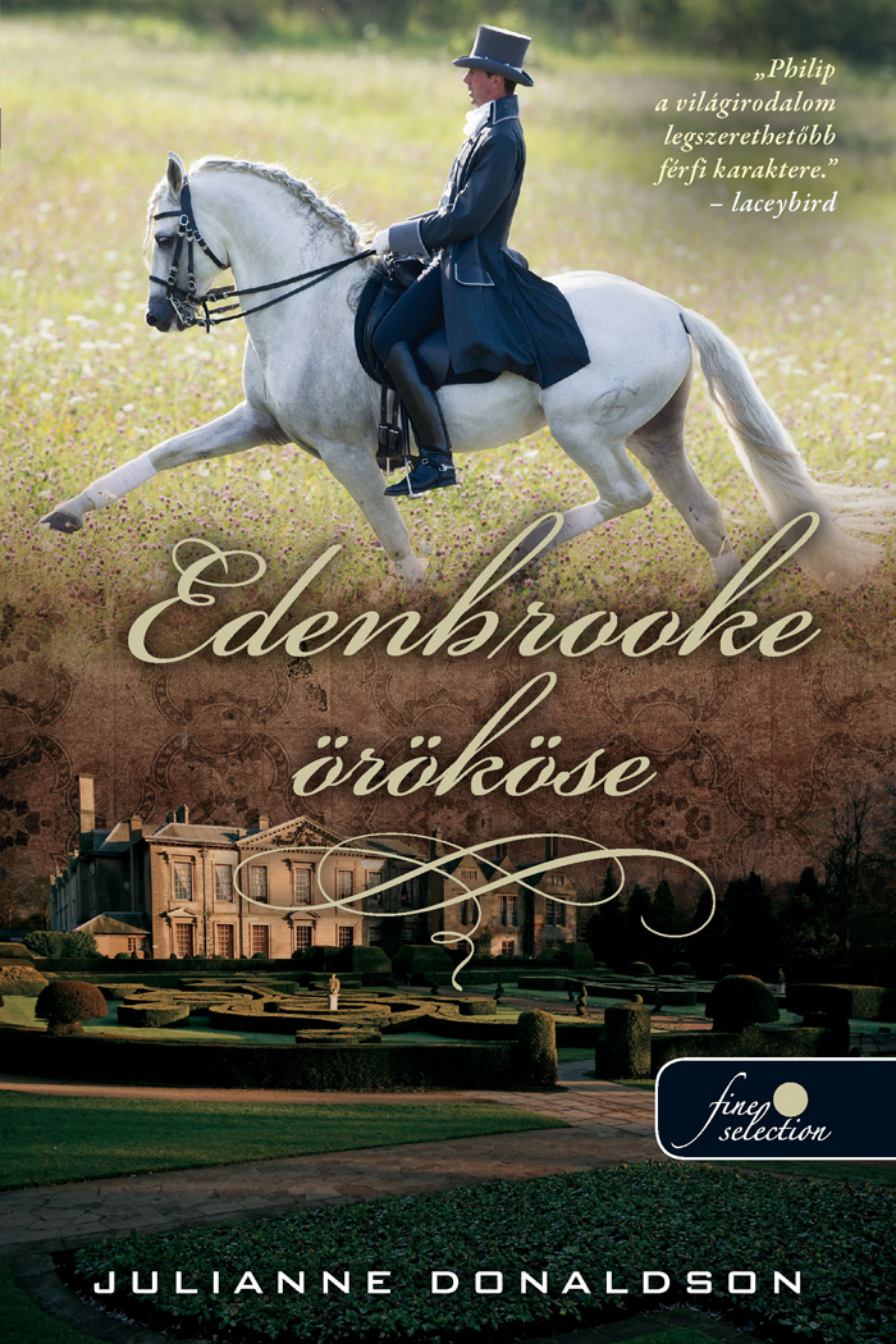

A rider in a dark blue equestrian jacket and top hat is shown in profile, riding a white horse. The horse is captured in a dynamic pose, with its front legs extended forward and its tail slightly raised. They are in a field of tall grass and small white flowers. The background is a soft-focus landscape.

*„Philip
a világirodalom
legszerethetőbb
férfi karaktere.”
– laceybird*

Edenbrooke örököse

A large, multi-story stone mansion with many windows and a central entrance. In front of the house is a formal garden with a complex maze of low hedges and manicured bushes. A small figure of a person is visible in the center of the maze. The scene is set in the late afternoon or early morning, with warm lighting.

*fine
selection*

JULIANNE DONALDSON

JULIANNE DONALDSON

Edenbrooke
örököse

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Spanyolország,

1811

— *W*YNDHAM ÖRNAGY!

Felpillantottam az asztalon szétteregetett térképről. Már túlesünk a jelentéseken, és éppen a másnapi hadjárat stratégiáját tárgyaltuk. Megdörzsöltem a nyakamat, mert olyan sokáig görnyedtem a térkép fölé, hogy egészen elmacskásodott, és a lábamban is ólmos fáradtságot éreztem, amikor a hang irányába fordultam. Egy katona állt a sátor ajtajában, kurta tisztelgésre emelte a kezét.

– Levele jött, uram – nyújtotta felém a küldeményt kesztyűs kezével.

Időbe telt, mire ráeszméltem, hogy ez bizony anyám kézírása. A megkönnyebbülés fanfárai harsantak fel a lelkemben: él és egészséges! Élek és egészséges vagyok – ez a katona válasza, ha túl sok idő telik el két levele között. Vonakodva csúszttam a levelet a zubbonyom zsebébe, holott szívem szerint ott helyben felbontottam volna. A katonának – még a tiszteknek is – naponta több tucat áldozatot kell hozniuk. Egy részükre már nem is emlékeztem. Ez az áldozat azonban mélyen az elmémbe vésődött.

– Otthonról írtak? – kérdezte Colton őrnagy, akinek nem kerülte el a figyelmét, milyen féltő gonddal tapogatom a váratlan kincset.

Bólintottam, majd rögvest száműztem is az agyamból a gondolatot, mintha a régóta várt hajnalra csapnám rá az ajtót. Az igazi hajnal vészesen közeledett, mihamarabb fel kellett állítanunk a stratégiát. Ismét az előttem heverő térképre néztem, miközben a sátrunkon keresztülsuhanó forró fuvallat meglobogtatta a gyertyákat, de a verejtéket, ami egész álló nap patakokban csorgott a hátamon, nem szárította fel. Spanyolországnak is megvoltak a maga szépségei, de a nyár végi mérsékelt éghajlat nem tartozott közéjük.

Amikor egy óra múlva beléptem a sátramba, azonmód előhúztam a levelet, és óvatosan az ágyamra fektettem. Aztán kigomboltam a zubbonyomat, félrehajítottam, és lerántottam magamról az átizzadt inget.

Az ádáz küzdelemmel teli nehéz napok után a vállamon lévő régi seb ismét fájdalmasan lüktetett, ékesen bizonyítva, hogy mindennek ára van. De én nem találtam magasnak ezt az árat. Ennek a küldetésnek – aminek során a heget szereztem – köszönhettem, hogy én lettem a legfiatalabb őrnagy őfelsége hadseregében.

Megmozgattam a vállamat, hogy kicsit ellazítsam az izmaimat, és közben a hűvös angol vidékről, a páradús szélről, a friss levegőről és a sűrű cseppekben hulló hideg esőről ábrándoztam.

Elhessegettem a honvágyamat, a mosdótál fölé hajoltam, vizet locsoltam az arcomra, és hagytam, hogy a cseppek lecsorogjanak a mellkasomon. Nedves ujjakkal simítottam végig a hajamon, ami ezen a vidéken jóval erősebben göndörödött, mint Angliában. Felélegeztem, amikor enyhe szellő siklott be a sátram nyitott ajtaján. Végül a csizmámat is lehúztam, és letelepedtem az ágyamra.

Fogtam a levelet, és a gyertya elé tartottam. Odakint koromsötét volt, és csupán a távolról hallatszó horkolás meg az éjszakai járőr halk, egyenletes lépteit verték fel a tábor csendjét.

Előre sejtettem, hogy a levélben anyám elsősorban szülői aggodalmait igyekszik kifejezni elkényeztetett, fennhéjázó és kiállhatatlan Charles bátyámmal kapcsolatban, aki apám egyetlen örököseként a gazdag arisztokraták vérlázítóan henye életét élvezte. Nem mondhatnám, hogy nagyon együtt éreztem volna a bátyámmal az állítólagos gondjai miatt. Reménykedtem, hogy William öcsémről is megtudhatok valami érdekességet, aki Oxfordban tanult. Louisa az önféjű legkisebb gyermek szerepében tűnik majd fel, aki olyan gyönyörű, hogy az már botrányos. Ezután következnek a birtokot, a bérelőket vagy anyám távoli rokonait érintő hírek. Röviden, arra számítottam, hogy a levél gondolatban hazarepít anyám mellé, arra a helyre, amit kedvenc gyermekeként már évek óta nem tölthettem be a katonáskodás miatt. (Tudtam, hogy a testvéreim nem nekem ítélnék a kedvenc gyermek státuszt, az én magabiztosságomat azonban semmi sem rengethette meg.)

Feltörtem a pecsétet, és izgatott mosollyal hajtogattam szét a papírt. Gyorsan rápillantottam az írásra, és riadtan húztam ki magam. A levél feltűnően rövid volt, és a rövid levelek mindig rosszszat jelentenek.

Minden ellenérzésem dacára mohón faltam a sorokat. Mintha nagy kortyokkal ittam volna ki a méregpoharat.

Drága Philip!

Nehéz szívvel írom ezt a levelet. Reméltem, hogy nem kell rossz hírekkel terhelnem téged, ezért is hallgattam el a legutolsó levelemben,

hogy Charles megbetegedett. A kór a tüdejét támadta meg, de az orvosok bizakodóak voltak. Nem, ez nem igaz. Én voltam bizakodó. De mindhiába, mert az én drága jó fiam végül távozott az árnyékvilágból.

Kérlek, siess, gyere haza, amint lehet! Mindannyian le vagyunk sújtva.

Ahogy ott ültem az ágyamon, több ezer mérföldnyire az otthonomtól, számtalan emlék tolult az elmémbe, de az egyetlen, ami sokáig meg is ragadt benne, az utolsó közös lóversenyé volt.

Korán reggel találkoztunk az istállónál, és felszerszámoztuk a lovainkat. Tizennégy éves voltam, William tizenhárom, Charles pedig majdnem tizenhét. William rajongott a lóversenyért, és mivel a lelkesedése töretlennek bizonyult, apánk végül beleegyezett, hogy saját lovat válasszon magának. Az öcsénk egy gyönyörű szürke herélt mellett döntött, szerinte az volt a lehető legjobb vétel az apánk által megszabott ártartományban. Will Eclipse-nek nevezte el a híres francia versenyló után, és egész nyáron minden áldott nap, akár esett, akár fújt, azt idomította, többet foglalkozott vele, mint Charles vagy én a saját lovainkkal.

A sok törődésnek végül meg is lett az eredménye. Az utolsó lóverseny reggelén William lova lelkesen, merészen, szikrázó patákkal ugrott át a sövényeken és a kőfalakon. Olyan szilajon vágtatott keresztül az erdőn, hogy úgy tűnt, még a fák, a gyökerek és a növények is kitérnek az útjából. És amikor William a véghajrában még nagyobb lendületre ösztökelte, puskagolyóként süvített előre, alaposan

lehagyva minket. William diadalmasan emelte magasba a karját, és azt kiabálta:

– A nagyszerű versenyló, Eclipse, és rátermett lovasa, William Wyndham elsöprő győzelmet aratott! Ismét bebizonyosodott, hogy Charles akkor sem tudna jó lovat választani magának, ha az élete múlna rajta.

Nevetve álltam meg William mellett, és elismerően paskoltam meg a hátát. Cseppet sem zavart, hogy alulmaradtam az öcsémmel szemben. Csak az esett rosszul, ha a bátyám győzött le.

Charles haragos tekintettel rántotta meg a gyeplőt. Születésétől fogva komor jelenség volt. A haja szinte hollófekete, a szeme sötétbarna. Szikár, erős alkat, aki kivételezett helyzetéből adódóan – hiszen ő volt az elsőszülött fiú, a nemesi cím, az óriási birtok és a hatalmas vagyon jövőbeni örököse – az évek során tökélyre fejlesztette gögös viselkedését.

– Most az egyszer szerencséd volt – pöckölt le egy porszemet a bricseszéről. – De bebizonyítom, hogy nincs igazad, édes öcsém. Nekem is lehet még jó lovam. Ha elveszem a tiédet – vetett hűvös pilantást William lovára.

– Ő az enyém – felelte gúnyosan William. – Érd be a saját nyúlszívű lovaddal, és készülj fel, hogy ezentúl mindig legyőzlek!

– Csupán annyit kell tennem, hogy elkérem apánktól a lovadat, és ő rögvest nekem adja – simított ki egy sötét hajtincset a homlokából Charles. A mosoly, amit Williamre villantott, rideg volt, és elutasító. – Te megkapod a nyúlszívű lovat, és én leszek a győztes, mint mindig.

William ökölbe szorította a kezét, a szeme elsötétült a haragtól. Karon ragadtam, nehogy leugorjon a lováról, és Charlesra támadjon.

– Charles! – mondtam fenyegetően. – Eszedbe ne jusson!

Charles a lehető legdölyfösebb szögben szegte fel a fejét, aminek láttán, mivel tizennégy éve kellett eltűnnöm, szinte leküzdhetetlen vágyat éreztem, hogy betörjem az orrát.

– De hiszen olyan egyszerű lenne – felelte Charles őrjítően nyugodt hangon. – Ha apa meghal, úgyis minden az enyém lesz. A ház. A birtok. A műtárgyak. A könyvtár és minden, ami benne van. Az istálló. És az a ló, meg az, meg ez is. Az enyém. Az enyém. Az enyém. Az enyém – bökött dühítő magabiztossággal a mögöttünk lévő házra, a gyümölcsösre, az istállóra, a kertre. Majd elmosolyodott. – Apánk már nem fiatal. Bármelyik nap megtörténhet. Minden az enyém lesz, ti semmit sem kaptok. Tehát ha jobban meggondoljuk, már most is minden az enyém. És én most... – mutatott a lovainkra, először az enyémre, aztán az övére, végül Williamére – azt a lovat akarom.

William arca hamuszürkévé vált, a tekintetéből harag és tehetetlenség sugárzott.

– A halálom napjáig gyűlölni foglak, ha elveszed tőlem ezt a lovat.

– Ó, micsoda büntetés! – gúnyolódott Charles.

Eelengedtem Williamet, hogy kettejük közé állhassak a lovammal, és Charles mellkasára tettem a kezem.

– William ma jobban lovagolt nálad – taszítottam hátra a bátyámat. – Eldöntheted, hogy férfi módjára viseled a vereséget, vagy sírva rohansz apánkhoz.

Charles fagyos pillantást vetett rám, és félresöpörte a kezemet.

– Jobb ötletem van. Visszavágtatunk az istállóhoz, és a nyertes ló lesz az enyém.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

William ajka csúfondáros mosolyra húzódott.

– Soha többé nem versenyzek veled.

– Akkor én vagyok a győztes – fordította meg a lovát Charles, és mielőtt elnyargalt, még hátrakiáltott nekünk: – Egy nap úgyis az enyém lesz, William.

Néztem, amint faképnél hagy minket, az édestestvéreit, e pillanatban az ellenségeit, és ünnepélyes fogadalmat tettem: én soha nem leszek olyan, mint Charles, és soha, de soha nem irigylek tőle semmit.

William halkán és cifrán szitkozódott magában, majd így szólt:

– Gyűlölöm.

– Tudom.

Körbejártam a lovamat, és végignéztem mindazon, amit Charles a magáénak vallott. Nem hazudott, amitől csak még jobban feldühödtem. Edenbrooke gyönyörű és az otthonom. Bearanyozta a gyermekkoromat. De tudtam, eljön majd a nap, amikor én is csak idegen leszek itt. Eljön majd a nap, amikor legfeljebb vendégként léphetek be a kapun. Jól megnéztem magamnak a szeretett házat, a gyümölcsöst, az istállót, a kertet, a folyót meg a fákat, és azt gondoltam magamban: „Nem az enyém. Nem az enyém. Nem az enyém.” Mintha apró szeletkéket borotváltak volna le a szívemről.

– Végül mindig ő győz – jegyezte meg William.

– Nem. Többé nem engedem neki.

– Na persze – gúnyolódott William. – Mindig ő lesz a legidősebb, az általános örökös, és mindent el fog követni, hogy ellenünk fordítsa a hatalmát. Hogy is kerekedhetnénk fölébe?

Amikor a folyón átívelő hídra néztem, és azt gondoltam magamban: „Nem az enyém”, újabb darabka szakadt ki a szívemből.